

ESTATUT: JO ACUSO

MANUELA DE MADRE
VICEPRESIDENTA DEL PSC

El Partit Popular pot continuar per la via de la mentida i la manipulació, però que no s'esperi que tindrà el silenci com a resposta. Jo acuso el Partit Popular de mentir igual que ho va fer l'11 de març del 2004. Jo acuso el Partit Popular d'enfrontar els pobles d'Espanya. Jo acuso el Partit Popular de ser un perill per a la convivència cívica i en pau dels espanyols. Jo acuso el Partit Popular de buscar la crispació i el conflicte entre territoris per un pur interès electoral.

Dijous passat, es va iniciar el debat a la Comissió Constitucional del Congrés dels Diputats sobre el projecte de nou Estatut de Catalunya. Tots sabíem que assistiríem a una jornada complicada, en la qual el debat polític, sempre intens al voltant d'aquest projecte, pujaria de to quan el Partit Popular prengués la paraula. I així va ser. Quan **Mariano Rajoy** va encendre el micròfon, va decidir escriure una pàgina més de la seva absurda novel·la de manipulació, mentida, falsedat i calúmnia. Per cert, aquesta novel·la, sens dubte protagonitzada per personatges d'una ambició sense límits, unida a una maldat desbocada, serà escrita pel senyor **Rajoy** des de l'oposició al llarg de molts anys, sota la mirada vigilant d'**Aznar**.

El Partit Popular, amb **Mariano Rajoy** al capdavant, convenientment flanquejat per la parella **Acebes-Zaplana** i **Trillo** --aquesta imatge, per significativa, no podia deixar de comentar-la--, ha vist que de l'Estatut de Catalunya se'n pot fer populisme i electoralisme barat, encara que això suposi enfrontar els pobles d'Espanya i, per tant, no pensa deixar escapar ni una sola oportunitat, i així és com va passar el dia 9 de març. El conjunt d'acusacions i acudits és ben variat,

m'atreviria a dir que és heterogeni, però es fonamenta en una primera mentida que no pot deixar de ser contestada, i és la relacionada amb el terme *nació* al preàmbul de l'Estatut i el tractament que d'aquest tema en fa el Títol Preliminar del text. **Mariano** argumentava que tot l'Estatut es construeix sobre un fonament inconstitucional, que fa tremolar les parets de l'edifici comú que és Espanya, i aquest fonament és la consideració de Catalunya com a nació.

ENCARA QUE pot semblar increïble aquesta bel·ligerant posició entre les files populars, alguns exemples demostren que no sempre ha estat així. El 1993, **Aleix Vidal-Quadras**, dirigent poc sospitos de vel·leïtats nacionalistes, defensava i votava favorablement la consideració d'*Els Segadors* com a himne nacional de Catalunya, i no es va sentir en aquell moment ningú que digués que això trencaria Espanya, o que l'himne de Catalunya no es podia qualificar de *nacional*. El 2001, quan el líder del Partit Popular a Catalunya era **Alberto Fernández Díaz**, en l'aprovació de la llei d'arxius i documents votava favorablement termes com Arxiu Nacional de Catalunya, i la reivindicació de la "memòria de la nació". Sens dubte, els dirigents populars no es van equivocar en aquell moment, el que establien aquelles lleis era tan evident com el que pretén establir en aquests moments el nou Estatut, i no és res més que realitzar un reconeixement explícit de la singularitat nacional catalana.

Que el desvergonyiment que mostren alguns no té límits és un fet, i que el debat sobre el terme *nació* és artificial i té com a únic objectiu desgastar el Govern de **José Luis Rodríguez Zapatero**, també ho és. Així ho demostra una trajectòria política del Partit Popular català avalant reiterades vegades la consideració nacional de Catalunya i, no obstant això, fent ara d'aquesta qüestió un tema d'Estat, i amenaçant amb el fantasma de la ruptura d'Espanya per la seva

inconstitucionalitat.

Si el Partit Popular ha desplegat durant la tramitació tota una estratègia al voltant del tema de la nació, no podem oblidar que el segon dels seus eixos de manipulació ha estat el suposat conflicte lingüístic existent a Catalunya. Dit sigui de passada, en aquest viatge ha anat ben acompanyat de la *brunete mediàtica* que el segueix des del 14 de març del 2004. En primer lloc, és imprescindible negar la principal: no hi ha cap conflicte lingüístic a Catalunya, aquest és un fet incontrovertible, i per comprovar-ho només s'ha de fer un tomb per qualsevol lloc de Barcelona, anar al cinema, veure la televisió o escoltar la ràdio. Un cop dit això, el que sí que hi ha a Catalunya és una llengua, el català, que requereix més protecció que una altra, l'espanyola, que és predominant als mitjans de comunicació, al cinema, al teatre i la lectura, i que, almenys fins al moment, és la primera llengua que adopten els immigrants.

LA REGULACIÓ que fa sobre l'Estatut no suposa cap canvi respecte de la llei de normalització lingüística aprovada l'any 1998. ¿Com es pot tenir la barra de dir ara, com va fer **Mariano Rajoy** a la Comissió Constitucional, que a Catalunya es limiten les llibertats en el sistema educatiu? ¿Com pot dir una cosa així qui va ser ministre d'Educació sense estremir-se? Si així ho cregués, ¿on era, doncs, la responsabilitat del llavors ministre d'Educació, **Mariano Rajoy**?

¿Com és que no va recórrer el sistema que, segons ell, limita la llibertat dels ciutadans de Catalunya en Educació davant del Tribunal Constitucional? La resposta és ben senzilla i per això és més que lamentable: la seva denúncia és falsa pel fet que és inventada, irreal, electoralista i maniquea.

Jo acuso el Partit Popular de boicotejar la vida democràtica per pur interès electoral.

Jo adverteixo el Partit Popular que, si continua d'aquesta manera, serà el màxim perill per a la unitat de la nació espanyola a la qual pertanyem.

Article publicat a El Periódico de Catalunya, 15.03.06